

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24909/2023
06.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Ристић Савић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Матић, адвокат из ..., ради издржавања малолетне деце, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 210/23 од 25.05.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 210/23 од 25.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 1097/21 од 27.12.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да на име доприноса за издржавање малолетне деце ВВ и ГГ плаћа месечно укупно 20.000,00 динара, уплатом на текући рачун тужиоца - оца до петог у месецу за текући месец, почев од 20.04.2021. године, па убудуће док за то постоје законски услови, док је тужбени захтев за веће износе од досуђених па до тражених износа од по 20.000,00 динара, за свако дете, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 210/23 од 25.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...10/23-др. закон), у вези са чланом 208. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05 – 6/15) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом првостепеног суда (донетом у овој парници) П2 767/19 од 01.06.2021. године, разведен је брак странака, малолетна деца (ћерка ВВ и син ГГ) поверена су оцу на самостално вршење родитељског права, и уређени су лични односи малолетне деце са мајком, а одлука о издржавању садржана у наведеној пресуди укинута је од стране другостепеног суда и предмет враћен на поновно суђење. Малолетна деца странака (ћерка ВВ и син ГГ) имају 12 година. Поред школских активности, имају и ваншколске активности (ћерка тренира одбојку, а син тренира кошарку), а осим тога имају хобије. Тужилац је власник фирме „ДД“ ДОО, пријављен је на минималну зараду, иако реално остварује зараду у просеку од око 100.000,00 до 150.000,00 динара месечно, од којих прихода подмирује трошкове живота за себе и малолетну децу. Живи у родитељској кући, у посебном домаћинству, не плаћа кирију, режијске трошкове плаћа у летњим месецима око 10.000,00 динара (струја, вода и остале комуналије), а у зимском периоду око 14.000,00 до 30.000,00 динара. Нема уписаних непокретности на своје име. Поред малолетне деце, нема законску обавезу да издржава друга лица. Тужена је запослена у ..., а ангажована је и за обављање послова сарадника у Остварује зараду од 99.470,72 динара. Живи у стану од 60 м², који је у њеном власништву, а за режијске трошкове издваја око 15.000,00 до 18.000,00 динара месечно. Поред овог стана нема других непокретности уписаних на своје име и нема других обавеза издржавања осим према малолетној деци ВВ и ГГ.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца обавезујући тужену да доприноси издржавању заједничке малолетне деце у износима од 10.000,00 динара месечно за свако дете, почев од 20.04.2021. године, па убудуће док за то постоје законски услови (тужба је поднета 04.07.2019. године), док је одбио као неоснован тужбени захтев за веће износе од досуђених а до тражених износа од 20.000,00 динара за свако дете, позивајући се на одредбе чланова 154. став 1., 160. и 162. став 3. Породичног закона. Ово стога што је за подмирење месечних потреба малолетне деце парничних странака, имајући у виду њихов узраст (12 година) и уобичајене животне потребе (исхрана, хигијена, набавка одеће и обуће, куповина књига, часови немачког, режијски трошкови домаћинства у којем живе, ванаставне активности) неопходно издвојити око 22.000,00 динара по детету. Имао је у виду стандард живота којим живе родитељи, њихове могућности да доприносе издржавању деце и с тим у вези њихова примања, да су обоје у сталном радном односу, да немају обавезу плаћања закупнине за становање, осим режијских трошкова домаћинства (које обе странке плаћају у приближно истим месечним износима), да тужилац остварује нешто већа месечна примања од тужене, али да његова улога као оца у старању о малолетној деци није само материјална, већ се он свакодневно брине о деци, што се има рачунати као његов допринос, имајући у виду усвојен широк модел виђања деце са мајком као родитељем са којим деца не живе. Стога је закључио да тужена треба да доприноси издржавању деце са нижим износом у односу на тужиоца, односно са досуђеним износима и то почев од дана када је истакнут захтев за издржавање малолетне деце 20.04.2021. године док за то постоје законски услови, позивајући се на одредбу члана 278. став 1. Породичног закона. Имао је у виду да је мајка потребе деце определила у већем износу на месечном нивоу него

отац, али је нашао да нису реално исказане будући да деца према усвојеном моделу виђања свакако мањи број дана у месецу проводе са мајком него са оцем, осим школских распуста, при чему тужена има и финансијску подршку свог оца ради подмирења трошкова деце у износу од 150 евра месечно. Приликом доношења одлуке имао је у виду и минималну суму издржавања – суму коју као накнаду за храненике односно за лице на породичном смештају периодично одређује Министарство надлежно за породичну заштиту (у време пресуђења 40.846,00 динара месечно).

Другостепени суд је прихватио дате разлоге првостепеног суда, налазећи да је првостепени суд правилно ценио потребе малолетне деце странака, могућности оба родитеља да доприносе издржавању малолетне деце, правилно налазећи да су потребе малолетне деце на месечном нивоу 22.000,00 динара за свако дете, имајући у виду њихов узраст и основне животне потребе, као и да имају ваннаставне активности, позивајући се на члан 67. Породичног закона. Узето је у обзир да је усвојен широк модел виђања малолетне деце са туженом као мајком, због чега проводе доста времена месечно код ње, у ком периоду им она обезбеђује основне животне потребе.

По оцени Врховног суда, побијаном одлуком исправно су оцењене све релевантне околности прописане одредбама члана 160 Породичног закона, које су од утицаја на одлуку о висини издржавања малолетне деце и то према њиховом узрасту и месечним потребама, као и према могућностима тужене као дужника издржавања да доприноси њиховом издржавању.

Супротно наводима ревизије, другостепени суд је ценио чињеницу да је усвојен широки модел одржавања личних односа малолетне деце са мајком као родитељем са којим деца не живе. Није тачна тврдња да малолетна деца проводе са мајком једнак број дана у току године као и са оцем, у ком периоду она задовољава све њихове потребе, како оне редовне, тако и ванредне. Наиме, малолетна деца према наведеној правноснажној судској одлуци у току школске године са мајком проводе око 11 дана месечно, а преостали период проводе са оцем, док током распуста проводе једнак број дана. Чињеница да мајка у оним данима када деца са њом проводе време подмирује све њихове потребе, нема утицај на другачију одлуку у овој правној ствари из разлога што је према исказу законског заступника малолетне деце одећа деце коју им купује мајка остаје у том домаћинству, због чега је принуђен да им купи другу одећу коју ће носити у домаћинству у којем живе са оцем, што указује на неопходност одређивања суме издржавања неопходне за подмирење редовних потреба малолетне деце.

У преосталом делу ревизијом тужене се оспорава утврђено чињенично стање, што по члану 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић